

Sygn. akt: I C 96/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marek Makowczenko
Protokolant:	sekretarka Agnieszka Ulatowska

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2019 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda T. S. kwotę 5200 zł (pięć tysięcy dwieście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21.02.2016r. do dnia zapłaty.**
- 2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2077 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.**
- 3. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w (...)) kwotę 2155,76 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt pięć złotych 76/100) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego.**

SSR Marek Makowczenko

Sygn. akt I C 96/18

UZASADNIENIE

Powód T. S. w pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. domagała się zasądzenia kwoty 5.200 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lutego 2016r do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 28 sierpnia 2015r. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego doznał obrażeń ciała. Pozwany jest ubezpieczycielem sprawcy wypadku. W wyniku wydarzenia powód doznał wstrząśnienia mózgu, stłuczenia okolicy kręgosłupa C szyjnego, dolegliwości bólowych odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia kolana lewego. Pojawiły się również dolegliwości w postaci bólu karku, głowy, okresowych osłabień kończyny górnej prawej i wypadania przedmiotów z prawej dłoni. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany w dniu 19 kwietnia 2016r. przyznał zadośćuczynienie w wysokości 800 zł.

Powód uznając, że wysokość przyznanego zadośćuczynienia jest rażąco zaniżona domagał się kwoty 5000 zł. Z uwagi natomiast, że doznane urazy wymagały leczenia, które kosztowało 445,48 zł powód wnosił o zasądzenie kwoty 200 zł.

Pozwany (...) S.A. w W. nie zgodził się z powództwem i wniósł o jego oddalenie. Potwierdził, że przyznał już powodowi kwotę 800 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Krzywda powoda została w całości zrekomensowana. Samo negatywne przeżycie związane z uczestnictwem w kolizji nie stanowi o powstaniu rozstroju zdrowia u powoda.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 28 sierpnia 2015r. powód (emeryt wojskowy) jechał samochodem z G.. Mijając miejscowość K. zauważył auto, które miało wypadek. Powód zjechał na pobocze aby udzielić ewentualnej pomocy i został wówczas uderzony przez jadące auto w tył swojego samochodu. Powód miał zapięte jeszcze pasy, kolanem uderzył w kokpit samochodu, natomiast głowę miał w chwili zdarzenia skreconą. Doszło także do skaleczenia ręki. Samochód sprawcy w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczony był u pozwanego. Po początkowym szoku powód wypiął się z pasów i wysiadł z auta. Wezwał policję , przyjechała ponadto karetka oraz straż pożarna. Powód nie odczuwał bólu i nie zgodził się na zabranie do szpitala. Samochód natomiast został odholowany.

W nocy zaczęły się bóle głowy, pleców, nogi. Żona odwiozła powoda na (...). Wykonano tam TK głowy i szyi. Nie stwierdzono cech krwawienia śródczaszkowego. Struktury mózgowia oraz przestrzenie płynowe wewnątrzczaszkowe pozostawały w normie. Kości podstawy i sklepienia czaszki oraz kręgosłup C bez zmian pourazowych. Zdiagnozowano wstrząśnienie mózgu i stłuczenie okolicy kręgosłupa. Z zaleceniem kontroli w Poradni Lekarza Rodzinnego, przyjmowania leków przeciwbólowych dostępnych bez recepty, oszczędzającego trybu życia, okładów z lodu okolic kręgosłupa szyjnego został wypisany do domu.

W dniu 24 września 2015r. powód zgłosił się do poradni Ortopedycznej z uwagi na dolegliwości bólowe kolana prawego. W wyniku badania stwierdzono bolesne zgrubienie w okolicy przedrzepkowej po stronie prawej, objawy chelbotania, wysięk w kaletce przedrzepkowej, bolesność uciskową rzepki. Rozpoznano wówczas stan po stłuczeniu kolana prawego, zapalenie kaletki przedrzepkowej. Zalecono obserwację rzepki w kierunku jej złamania oraz wykonanie zdjęcia Rtg.

W dniu 29 września 2015r. podczas kolejnej wizyty ustalono, że zdjęcie Rtg rzepki nie wykazuje zmian urazowych. Stwierdzono miejscową niewielką poprawę, nieco mniejszą liczbę płynu w okolicy kaletki przedrzepkowej (najprawdopodobniej krwiak). Powierzchnia rzepki tkliwa, bolesna. Zalecono odciążanie stawu kolanowego, zakaz kucania oraz klękania na kolano.

W czasie kolejnej wizyty w dniu 13 października 2015r. powód w dalszym ciągu uskarżał się na dolegliwości bólowe. Badaniem klinicznym stwierdzono utrzymywanie się niewielkiego zgrubienia w okolicy przedrzepkowej.

W dniu 2 kwietnia 2016r. powód odbył wizytę u neurochirurga. W czasie wizyty zgłaszał bóle karku i bóle głowy oraz osłabienie okresowe kończyny górnej prawej i wypadanie przedmiotów z prawej ręki. Stwierdzono wówczas brak neurologicznych odchyśleń od normy i jednocześnie pourazową dyskopatię kręgosłupa C5/C6 po prawej.

Powód ponosił koszty opisywanych wizyt lekarskich, zdjęcia Rtg oraz zakupu w aptekach leków.

Powód korzystał także z pomocy psychologa oraz psychiatry. Stał się bardziej nerwowy, miał problemy ze snem oraz lęki i obawy przed szybką jazdą samochodem.

(dowód : zeznania świadków J. S. k. 65 – 65v, C. S. k. 65v, przesłuchanie powoda k. 129 – 129v, karta medycznych czynności ratunkowych k. 11, karta informacyjna k. 12, 15, 18,71, opis badania k. 13, 16, 17, 68 – 70, informacja dla lekarza kierującego k. 14, faktury k. 19 – 25, pismo NFZ k. 71, 121 – 124, historia choroby k. 110 – 112, 115 – 117, opinie biegłych k. 140 – 147, 168 – 170, 178, 182).

Powód w piśmie z dnia 20 stycznia 2016r. wystąpił do pozwanego ubezpieczyciela z żądaniem wypłaty odszkodowania. Po przeprowadzonym postępowaniu pozwany przyznał powodowi kwotę 800 zł zadośćuczynienia i odmówił uznania wyższego roszczenia.

(dowód : pismo powoda k. 26 – 27, pismo pozwanego k. 28 – 30).

Opisany stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie wszystkich zaoferowanych przez strony dowodów. Zeznania wskazanych świadków, przesłuchanie powoda oraz opisane dokumenty i opinie biegłych układają się w jedną logiczną całość.

Odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego reguluje art. 822§1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jak stanowi §2 przywołanego przepisu umowa ubezpieczenia obejmuje szkody powstałe w wyniku zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Ustawa z dnia 22 maja 2003r.o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) reguluje natomiast odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Na mocy art. 34 tejże ustawy, stanowiącego *lex specialis* w stosunku do regulacji kodeksowej, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczyciel sprawcy, który w dacie zdarzenia miał z nim zawartą umowę ubezpieczenia, ponosi zatem odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności sprawcy.

W sprawie odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy , co do zasady pozostawała bezsporna.

Zgłoszone żądania powód oparł na treści art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którym sąd w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia należy do uznania Sądu, który jednak nie dokonuje dowolnej oceny, a bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych sprawy. W piśmiennictwie, jak i w judykaturze zgodnie przyjmuje się, iż suma przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej, tj. doznanych cierpień psychicznych i fizycznych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNC 1974/9/145, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40). Wysokość zadośćuczynienia winna być zatem uzależniona od stopnia cierpień psychicznych i fizycznych, ich intensywności, czasu trwania oraz indywidualnej sytuacji poszkodowanego, przy czym okoliczności te powinny być brane pod rozwagę sądu przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. Kwota winna być dla poszkodowanego odczuwalna i przynosić mu równowagę emocjonalną, zachwianą przez doznane cierpienia. Jednocześnie zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

W zakresie tego żądania Sąd miał na uwadze wszystkie przedstawione już wyżej okoliczności związane z wypadkiem oraz z jego następstwami dla zdrowie powoda. Wskazać należy, że powód przed zdarzeniem był oprócz nadciśnienia tętniczego, w zasadzie zdrowy. Wskazuje na to dokumentacja nadesłana z NFZ oraz Historie Choroby z (...) Przychodni (...) w G. i Zespołu (...) (k. 77, 110 – 111, 115 – 119, 121 – 123). Stan zdrowia powoda związany z leczeniem oraz następstwami obrażeń doznanych w czasie przedmiotowego wypadku był oprócz innych dowodów (zeznania świadków, przesłuchanie powoda, dokumentacja medyczna) przedmiotem oceny powołanych przez Sąd biegłych.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej, (...) (k. 140 – 147,) rozpoznał stan po stłuczeniu stawu kolanowego prawego z pourazowym zapaleniem bursy przedrzepkowej. Biegły stwierdził guz wielkości jaja kurzego na wysokości bursy przedrzepkowej stawu kolanowego prawego. Dolegliwości bólowe związane z urazem określił biegły jako miernego stopnia. Choroba ma charakter nawrotowy. Powód nie wymagał opieki osób trzecich. Obrażenia nie wpłynęły negatywnie na jego sprawność. W dniu badania biegły stwierdził pełen zakres ruchomości w obu stawach, chociaż stwierdził widoczną deformację wymagającą leczenia. Biegły określił 5% uszczerbek na zdrowiu na podstawie Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu.

Powód nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłego (k. 160).

Pozwany natomiast zakwestionował opinię (k. 165 – 165v). Przede wszystkim nie zgodził się z określonym 10% uszczerbkiem na zdrowiu oraz podniósł brak wskazania czy jest on stały czy długotrwały. Nadto przyznał, że powód mógł, co prawda, uderzyć w czasie zdarzenia prawym kolaniem w deskę rozdzielczą. Jednak zazwyczaj torbiel powstaje przez długie w czasie przeciążanie. Torbiel można także wyleczyć przez odpowiedni zabieg.

Biegły w opiniach uzupełniających (k. 178, 182) wskazał, że określił 5% uszczerbek na zdrowiu powoda (a nie jak twierdzi pozwany 10%). Uszczerbek ma charakter długotrwały, ze względu na nawroty choroby. Nadto biegły wskazał, że w swojej ponad 30 – letniej praktyce zawodowej niejednokrotnie spotykał się z pourazowym zapaleniem bursy przedrzepkowej spowodowanej jednym urazem. Zdaniem biegłego przebieg zdarzenia i leczenie wypadkowe układają się w logiczny ciąg zdarzeń. Jednocześnie biegły wskazał, że torbiel można wyleczyć i bardzo często leczona jest operacyjnie.

Biegły sądowy z zakresu neurologii G. P. w swojej opinii (k. k. 168 – 169) rozpoznał stan po przebytych wstrząśnieniu mózgu i stłuczeniu kręgosłupa szyjnego. Zdaniem biegłego w związku z doznany urazem nie doszło do stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie schorzeń neurologicznych. Uraz z dnia 28 sierpnia 2015r. nie spowodował trwałych neurologicznych następstw.

Opinia nie była kwestionowana przez strony.

Sąd podzielił opinie biegłych bowiem są one jasne, logiczne i wszechstronnie uzasadnione. Biegli oparli się o zgromadzony w aktach materiał dowodowy jak i o badanie samego powoda. Opinie biegłych wzajemnie się uzupełniają wskazując w sposób kompletny stan zdrowia powoda w zakresie doznanych w wypadku obrażeń. Podkreślić przy tym również należy, że podany przez biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii procentowy uszczerbek na zdrowiu nie jest w niniejszej sprawie dotyczącej zadośćuczynienia w sposób matematyczny przeliczany na należne świadczenie. Przy czym należy podkreślić, że biegły w opinii wskazał 5%, a nie jak wskazuje pozwany 10%. Biegły ten w sposób wyczerpujący i kompletny odniósł się również do podnoszonych przez pozwanego zastrzeżeń.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 5000 zł wraz ze wskazanymi w pozwie odsetkami. Zdaniem Sądu w tej sytuacji mając na uwadze wszystkie wskazane i omówione okoliczności oraz już wypłacone przez pozwanego zobowiązanie zadośćuczynienie powinno wynieść dochodzoną pozwem kwotę. Należało od tej kwoty zasądzić zgodnie z żądaniem odsetki od dnia 21 lutego 2016r. na podstawie art. 817§ 2 Kc mając na uwadze datę wystąpienia powoda do ubezpieczyciela sprawy (20 styczeń 2016r.).

Powód domagał się również zasądzenia kwoty 200 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia.

Zgodnie z art. 444§1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego tytułu koszty. Na żądanie pokrzywdzonego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia.

W tym zakresie powód przedłożył faktury na łączną kwotę 445,48 zł (faktura numer (...) z 24 września 2015r. na kwotę 100 zł, numer (...) z 29 września 2015r. na kwotę 80 zł, numer (...) z dnia 13 października 2015r. na kwotę 80 zł, numer (...) z dnia 25 września 2015r. na kwotę 60 zł, numer (...) z dnia 28 września 2015r. na kwotę 72,78 zł, numer (...) z dnia 29 września 2015r. na kwotę 28,75 zł, numer (...) z dnia 13 października 2015r. na kwotę 23,95 zł). Faktury dotyczą poniesionych kosztów wizyt lekarskich, zdjęć Rtg, kosztów leków. Z opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, (...) wynika, że poniesione wydatki ze strony ortopedycznej były uzasadnione.

Z uwagi na powyższe żądanie w tym zakresie było zasadne i należało je uwzględnić także w zakresie odsetek.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 kpc obciążając nimi pozwanego z uwagi na wynik sprawy. Jednocześnie należało pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2155,76 zł poniesionych kosztów opinii biegłych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.